

www.Sanatan

Dharm.net

Holi

Inhoudsopgave

Holika Dahan.....	3
Holi.....	4
Bhakta Prahlad.....	8
Lessen van Prahlad.....	10
Beproevingen van een Bhakt.....	12

Holika Dahan

Holika Dahan vindt plaats aan de vooravond van Holi, wanneer het volle maan is op de laatste dag van de maand Phagun. Deze dag wordt ook wel 'Chhoti Holi' genoemd en herinnert ons eraan dat de koude dagen van de winter voorbij zijn en het prachtige seizoen van de lente, waarin alles opbloeit en iedereen vol vreugde is, is begonnen.

Prahlad & Holika

De oorsprong van Holika Dahan is terug te vinden in de Vishnu Puran. Lang geleden was er een machtige demonenkoning Hiranyakashipu, die Vishnu Bhagvaan als zijn vijand zag omdat Bhagvaan zijn broer Hiranyaksha had gedood. Hiranyakashipu beschouwde zichzelf als God en eiste dat iedereen hem zou aanbidden.

Zijn zoon Prahlad echter vereerde alleen Vishnu Bhagvaan en dit maakte zijn vader erg kwaad. Hiranyakashipu deed veel moeite om ervoor te zorgen dat Prahlad Vishnu Bhagvaan zou vergeten en hem zou aanbidden, maar niets hielp. Daarom wilde hij van zijn zoon af. Vele pogingen werden gedaan om Prahlad te doden, maar steeds was Vishnu Bhagvaan er om hem te beschermen. Toen riep Hiranyakashipu de hulp in van zijn zus Holika, die een gave had gekregen van Brahma Bhagvaan dat zij niet verbrand kon worden door vuur. Daarom wilde Hiranyakashipu dat Holika met Prahlad in een brandend vuur zou gaan zitten. Tot ieders verbazing was Holika degene die verbrandde, terwijl Prahlad ongeschonden bleef.

Het is om deze reden dat elk jaar Holika Dahan plaatsvindt. Deze dag staat dus symbool voor de overwinning van het goede op het kwade, van Dharm op adharm en het laat ons ook zien dat oprechte toewijding aan Bhagvaan zorgt dat Hij ons beschermt.

Putana

Soms wordt op de dag voor Holi een beeld van Putana verbrand. Putana is de demon wiens hulp Kansa, de mama (moeders broer) van Krishna Bhagvaan, had ingeroepen om Hem te doden. Zij moest Bhagvaan

voeden met giftige melk, maar Bhagvaan zorgde ervoor dat juist Putana aan haar eind kwam.

Vasant Panchami

Op Vasant Panchami wordt er een plantje geplant en tot aan Holika Dahan worden strohalmen, takjes en ander brandbaar materiaal toegevoegd dat dient als brandstapel.

Na een offer dat uitgevoerd wordt door een Pandit wordt het plantje weggehaald en vervolgens wordt de stapel in brand gestoken. Dan beginnen speciale muziekgroepen met de Chautaal waarbij zij liederen over Holi of Shri Ram Bhagvaan en Shri Krishna Bhagvaan zingen. Al zingend loopt men rond de brandstapel en om de vernietiging van het kwaad te vieren.

De dag na Holika Dahan is het eigenlijke Holi feest, de dag waarop er met kleuren wordt gespeeld. In ochtend komen de mensen bij elkaar op de plek waar de Holika is verbrand. Na een gebed onder leiding van een Pandit wordt het as verzameld en als tilak op het voorhoofd aangebracht, waarna men met de viering van Holi kan beginnen.

Holi

De mens is een deel van de schepping en is zodoende innig verbonden met de gebeurtenissen in de natuur. Zon, maan, regen, wind, de jaargetijden en dergelijke laten de mens niet onberoerd; integendeel oefenen zij in belangrijke mate invloed uit op het gedrag en het gevoel van mens en dier. Het Holi of Phaguafeest is afkomstig uit India. De Hindostanen die sinds 1873 als contractarbeiders naar Suriname gebracht werden, hebben dit feest meegenomen. De oorsprong hiervan ligt in de natuur, de religie, de mythologie en de historie van de Hindu's. Holi wordt dan ook in samenhang met een reeks van gebeurtenissen gevierd. Een feest houdt een boodschap in. Het Holifeest symboliseert de overwinning van het goede op het kwade, van licht op duisternis, van kennis op onwetendheid, van recht op onrecht. Holi accentueert en bevordert universele menselijke waarden als goedheid, waarheid, oprechtheid, eerlijkheid, liefde, rechtvaardigheid, moraliteit, ethiek, reine levenswandel, harmonie, rust en vrede. Zij wil de mens herinneren aan zijn plichten en rechten. Holi of Phagua is een lente-, nieuwsjaars- en overwinningfeest. Het nieuwjaar van de Hindu's valt gewoonlijk in maart (de maand chaitra).

Viering

Holi wordt ingeluid met het planten van de Holika. Een loot van de ricinus (castorolie plant) wordt geplant op de vijfde dag (panchami) van de lichte helft van magh (elfde maand van de Hindukalender), wanneer de lente (vasant) begint. Deze dag heet dan ook Vasant Panchami of Vasant utsav (lentefeest). Dit is ongeveer 40 dagen voor het eigenlijke Holifeest. In Noord-India is het gedurende de maanden december tot en met februari winter en is het er erg koud.

De winter, die veel narigheden en ongemakken met zich meebrengt, is dan over zijn hoogtepunt heen. De dagen worden langer en de zon schijnt ook langer. Er is dan meer licht en meer warmte en de planten en bomen beginnen weer te spruiten; de natuur ontwaakt uit z'n winterslaap. Dit werkt zeer zeker ook in op het gemoed van de mens; die is blij dat de koude, donkere maanden voorbij zijn en hij voert samen met de natuur feest. De lengte is het seizoen van de Liefdesgod Kaamdev en Zijn vrouw Rati Devi. Ook Zij worden op deze dag vereerd.

Sarasvati Puja

De heilige Sarasvati Mata, Godin van Spraak en van Kunsten en Wetenschappen, wordt op Vasant Panchami door de Hindu's vereerd, omdat Zij de mensen heeft leren spreken. Voorts heeft Zij de heilige taal, het Sanskriet en het Devnagrischrift aan de mensheid geschonken. Als dank hiervoor en om meer kennis en wijsheid te verwerven, dus om meer geestelijke verlichting te bereiken, vereert men Sarasvati Mata in het bijzonder met mantra's (gebeden) met witte bloemen en middels Aarti. Wit is het symbool van kennis, wijsheid, schoonheid en zuiverheid; licht brengt geluk, warmte, rijkdom en wijsheid en is het symbool van nieuw leven.

De eigenlijke Holidag

De twaalfde en tevens laatste maand van de Hindukalender heet phalgun of phagun en eindigt met de volle maan. Op die avond vindt de Holika Dahan dus plaats. De dag daarop is Holi of Phagua, dat is op de eerste dag van de eerste maand, chaitra. Het is dan nieuwjaarsfeest. Op de ochtend van Holi komen de mannen weer op de plaats van de veraste brandstapel bijeen. De vrouwen zijn thuis druk bezig met het bereiden van de heerlijkheden voor die dag. Na een gebed en het uitspreken van een bede, een wens, brengt men vol vreugde elkaar met as eerst een stip, een geluksteken oftewel een tilak op het voorhoofd aan om elkaar vervolgens met as te bestrooien en in te wrijven, ten teken dat de kwade macht symbolisch door de brandstapel voorgesteld, overwonnen is. Letterlijk symboliseert de as het volgende: "Uit stof zijn wij geboren en tot stof zullen wij wederkeren." Hierna keert men huiswaarts om zich te baden en schone kleding aan te trekken.

Chautaalgroepen en Ramayan Samaadjs gaan al dan niet uitgenodigd, de huizen langs om Holi en Phagualiederden (chautaa's en kabirs) ten gehore te brengen. Er heerst één en al vrolijkheid. Vele en verschillende soorten lekkernijen worden er klaargemaakt. De hele dag tot laat in de nacht wordt er uitbundig gegeten, gedronken en gezongen door jong en oud samen met familieleden, vrienden en kennissen. Phagua is immers typisch een volksfeest. Men besprenkelt elkaar daarbij met parfum en reukwater,

bepoedert elkaar flink en begiet elkaar met allerlei vloeistoffen (abir of gulal), hetgeen de verschillende kleuren en geuren van de in bloei staande natuur symboliseren.

Het verhaal van Prahlad

Heel lang geleden regeerde in India een machtige koning, Hiranyakashipu. Hij was rechtvaardig en vroom en Shivji was zijn lievelingsgod. Na een strenge en langdurige observantie (vasten) verkreeg hij de gave van de Almachtige, dat mens noch dier hem zou kunnen doden. Nu voelde de koning zich oppermachtig en waande zich een godheid op aarde. Zijn onderdanen moesten hem voortaan als een God vereren in plaats van Shri Vishnu en Shiv Bhagvaan, maar velen weigerden dit bevel uit te voeren. De goddeloze koning liet deze "ongehoorzame" mensen vervolgen en martelen. Ook zijn jeugdige zoon Prahlad gaf geen gehoor aan het bevel van de koning, zijn vader, doch bleef zijn geliefde Vishnuji vurig aanbidden, het pad van Satyagraha (de edele waarheid) volgend. Vergeefs probeerde Hiranyakashipu de jonge prins tot andere gedachten te brengen. Uiteindelijk gaf hij zijn dienaren de opdracht de jongen om het leven te brengen, doch Prahlad werd steeds door zijn devotie gered. Holika, een zuster van de koning, koos de zijde van haar broer en omdat zij een wondermiddel tegen vuur bezat, kwam zij met een eng voorstel: Prahlad moest met haar op een brandstapel.

Een groot wonder gebeurde: Prahlad werd gered, omdat hij Vishnu Bhagvaan met toewijding vereerde en de mensen vriendelijk gezind was. Zijn slechte tante daarentegen kwam in de vlammenzee om. De koning geraakte in razernij en probeerde zijn zoon eigenhandig te doden. Op dat moment verscheen Shri Vishnu in de gedaante van halfmens-halfleeuw (Narsingh) en doodde de wrede koning.

Het verhaal van Putana

In India regeerde de meedogenloze koning Kansa. Om hem te doden was Vishnu Bhagvaan, de Onderhouder en Beschermmer van de wereld, als Shri Krishna op de wereld gekomen. Nu was Kansa hiervan op de hoogte en probeerde hij daarom het goddelijke kindje te doden. Zo stuurde hij op een keer zijn dienaar Putana naar Gokul, waar Shri Krishna verbleef. Vermomd als voedster trachtte zij met vergiftige tepels Bhagvaan te zogen. Maar het goddelijke kindje doorzag deze sluwe list en doodde de kwaadaardige voedster. Dit gebeurde rond het Holifeest. Vandaar dat men in India bij de

Holikaverbranding ook een pop, die de slechte Putana moet voorstellen, in brand steekt.

Nava samvatsar (nieuwjaar)

Holi of Phagua is het nieuwjaarsfeest van de Hindu's. Hoewel dit tijden volle maan gevierd wordt, valt de eigenlijke nieuwjaarsdag op de eerste dag van de lichtende helft van de maand chaitra, dat is de dag na nieuwe maan. Dan begint het nieuwe jaar volgens de Hindutijdrekening. Op deze gedenkwaardige dag ving de schepping door Bhagvaan Brahma aan en begon Sat Yug, de eerste wereldperiode. Tevens is deze dag de geboortedag van Manu, de eerste mens, en de stamvader van de mensheid. En Shri Vishnu, het goddelijke aspect van de Onderhouder en Beschermmer, incarneerde als een vis (Matsya), om Manu van een grote vloed te redden. De Indische jaartelling, welke genoemd is naar de historisch vermaarde koning Vikramaditya, ving ook op deze dag aan. Sinds onheuglijke tijden wordt derhalve de nieuwjaarsdag als zeer gunstig en heilbrengend beschouwd. Brahma Bhagvaan, de Schepper, wordt speciaal vereerd en verzocht om het komend jaar gunstig en zegenrijk te laten zijn.

De betekenis van Holi of Phagua

Zoals het jaar onderscheiden wordt in aangename en onaangename seizoenen, zo ook kent het leven goede en slechte tijden, aangename en onaangename momenten, perioden van voorspoed, welvaart, recht, waarheid en hoop, afgewisseld met perioden van tegenspoed, crisis, onrecht, chaos en wanhoop. De gebeurtenissen in de natuur oefenen invloed uit op het gedrag van de mens. Hij leert haar schoonheid waarderen; omgekeerd boezemt haar kracht de mens ontzag in. Aldus bestaat er een wisselwerking tussen mens en natuur. Enerzijds brengt de winter met koude en donkere dagen veel narigheid met zich mee, anderzijds is de lente, de tijd van opleving, bloei en verlichting, het symbool van nieuw leven en nieuwe hoop. Derhalve stelt de brandstapel het kwaad voor, de duistere winter, de duivelin Holika, de kwaadaardige Putana, kortom, het negatieve, het kwade, de slechte daden van de mens. De mens wordt opgeroepen zijn erf en omgeving schoon te maken, immers, het vuil vormt een voedingsbodem voor allerlei ziekten; in een reine omgeving kan de mens zich mentaal ook beter ontwikkelen. Het kwade, slechte, ongunstige en het onvruchtbare van het afgelopen jaar is door het

vuur gereinigd. De verlichting moet geestelijk, sociaal, economisch, politiek, cultureel en educatief zijn. Aldus is Holi een overwinningsfeest. Door gezang en door de uitgelaten feeststemming geeft men uiting aan zijn vreugde over de komst van een betere tijd. Moge het komen jaar gunstig en voorspoedig zijn in de ruimste zin van het waard. Het nieuwe jaar wil men met een schone lei beginnen. Moge het nieuw jaar goed, gunstig en vruchtbaar zijn. Als mens zal men vooral moeten streven naar een reine levenswandel. Holi is het voornaamste, bekendste en tevens het meest verbreide gemeenschapsfeest van de Hindu's. De zin van dit feest komt dan tot uiting wanneer het gezamenlijk, zonder onderscheid gevierd wordt. Het sociale aspect komt duidelijk naar voren doordat bij het vieren van Holi het sociaal gevoel en de eensgezindheid ontwikkeld en bevorderd worden. Het is een familie- en vriendschapsfeest: oude veten, ruzies, slechte daden enz. moet de mens vergeten, elkaars fouten en vergissingen vergeven en elkaar de vriendschapshand reiken. Zo ontstaat er vrede en harmonie. Het is welhaast van nature, dat de mens zijn verantwoordelijkheid beseft om het goede en het rechtvaardige te stimuleren, het kwade en het slechte te verafschuwen. De mens neigt van nature naar het kwade, maar wordt daarom opgeroepen steeds recht en waarheid te betrachten, goed en oprecht te handelen, gerechtigheid te bevorderen en in eenheid en vrede met zijn medemens in goede verstandhouding en wederzijds begrip te leven. Aldus wordt een leefbare wereld bevorderd waarin de mens zonder angsten kan leven tot geluk en welzijn van een ieder en van de totale gemeenschap.

Holiwens

Familieleden, vrienden en kennissen wenst men een Shubh Holi (een gelukkig Holifeest) of Holi abhinandan (de beste wensen in verband met Holi) toe middels een Holikaart met de innige en warme tekst:

O gerespecteerde God, geef mij kracht,
 Moge alle wezens mij met het oog van een vriend
 aankijken,
 Moge ook ik alleen met het oog van een vriend aankijken,
 Moge wij allen elkaar met het oog van een vriend
 aankijken,
 O Heer, moge allen gelukkig zijn,
 Moge allen gezond zijn,
 Moge allen elkaar gunstig gezind zijn,
 Moge niemand ongelukkig worden.

Holi: Nationale feestdag in Suriname

Bij hun komst naar Suriname om als contractarbeiders op de plantages te werken, hebben de Hindostanen hun cultuur en cultuuruitingen, zoals de viering van geestdagen, met zich meegenomen. Daar zij in kleine groepjes op verschillende van elkaar afgelegen plantages werden ingedeeld, was er van gezamenlijke viering van de diverse feesten nauwelijks sprake.

Men vierde de feestdagen aanvankelijk thuis en later in klein groepsverband al naar gelang de omstandigheden dit toelieten.

In de loop der jaren kwam er een gunstige verandering in deze situatie, vooral ook door de komst van grotere groepen Hindostaanse contractanten. Men ging het Holifeest toen in dorpsverband vieren. Er werden chautaalgroepen gevormd, die huis aan huis phagualiederden zongen. Later breidde de viering van het Holifeest zich uit over andere plaatsen en ook in de hoofdstad Paramaribo. Tot 1970 werd Holi uitsluitend door de Hindu's gevierd. In 1970 is daarin een verandering gekomen door de verheffing van Holi tot algemene nationale feestdag (G.B. no 29 van 1970). Daardoor kregen de Hindu's de gelegenheid naar buiten te treden met hun viering en ook om anderen erbij te betrekken, geheel in de geest van het feest. Er wordt nu ook meer bekendheid aan Holi gegeven via pers, radio en televisie, terwijl dat vroeger niet het geval was. Het feest werd groots in de Palmentuin gevierd waarbij ook overige bevolkingsgroepen deelnamen. De belangstelling voor de Holiviering neemt ieder jaar steeds toe, vooral bij de jeugd.

Het Holifeest bekeken

Volgens sommige mensen is het Holifeest ontstaan tijdens de regeerperiode van Hiranyakashyapu. Het volk ging toen gebukt onder deze kwade demonische vorst. Deze vorst werd op gegeven ogenblik door zijn onderdanen in tweeën gescheurd, waardoor het bloed van hem over het volk spatte. Zo werd het kwade overwonnen en ontstond de traditie elkaar bij de herdenking van dit gebeuren met rode kleurstof te besprenkelen. Deze uitleg is niet de juiste. De oorsprong van het Holifeest lag veel verder en wel in tijden waar er hoegenaamd van een ontwikkelde mensengemeenschap nog geen sprake was.

Men besprenkelt elkaar sinds mensenheugenis bij de viering van Holi met verschillende kleurstoffen, echt niet alleen met rode. En in het geval van die verscheurde demon kan men zich afvragen hoe de gewoonte is

ontstaan elkaar met geurige vloeistoffen te besprenkelen en met poeder te bestuiven. Had het bloed van die duivel soms verschillende kleuren en geuren?

Het Holi of Phaguafeest is in principe een nieuwjaarsfeest, ontstaan in een gebied met een gematigd klimaat. In deze gebieden wordt het nieuwe jaar ingeluid door lengte. In de winter is de levende natuur min of meer tot stilstand gekomen: de meeste bomen staan er kaal bij, vele diersoorten houden een winterslaap of moeten op een andere manier zien te overleven, de wateroppervlakten zijn bevroren en de mens heeft zich in een hoekje teruggetrokken bij de warmtehaard. Dan breekt de lente aan: de zon komt terug, het wordt warmer. De natuur ontwaakt uit zijn winterslaap, de bomen en struiken krijgen weer bladeren en dragen bloemen. Overal is er opeens weer kleur die de grauwe winterkleur verdrijft. Niet alleen rood is er te zien, maar ook groen, geel, oranje enzovoorts. En al deze bloemen en verse bladeren geuren in tientallen heerlijke aroma's. Vandaar dat de mensen die dit natuurgebeuren vieren, elkaar met verschillende geur- en kleurstoffen besprenkelen. En de poeder die men over elkaar strooit? Dat symboliseert natuurlijk het stuifmeel dat door de bloemen verspreid wordt.

Moeder Natuur komt weer tot leven, moeder Natuur is jarig en wij mensen die allemaal afhankelijk zijn van moeder Natuur, vieren dit feest mee. Wij symboliseren deze wederopstanding door elkaar met kleur- en geurstoffen te besprenkelen en met poeder te bestuiven. Wij symboliseren daarmee de overwinning van het leven op de dood, van de lente op de winter en van het goede op het kwade.

Bron: De vijf juwelen van het Hindoeïsme deel 2 Hindoeefeestdagen door Pt. B. Patandin

Ten aanzien van het Holifeest zou ik echter de volgende opmerking willen maken. Holi of Phagua is in Suriname sinds jaren een nationale feestdag en het is daarom nodig dat iedereen op de hoogte is van de achtergrond en de wijze van viering van dit feest. Dit geldt vooral voor de mensen die het feest als iets eigens ervaren, want ze geven het voorbeeld. Hoe vaak heb ik echter het vieren van dit feest niet zien ontaarden. Mensen worden ruw beetgepakt en soms zelfs tegen de grond gesmeten. Ik heb meegemaakt hoe er met smeerolie, soda, blom en olieverb op elkaar werd gegooid, hoe men elkaar met zand, zout of peper in het gezicht wreef of hoe meisjes ruw bij de edele delen werden beetgepakt. Aan de andere kant heb ik op deze feestdag ook mensen in supernette kledij zien rondlopen en wee gebeente degene die ook maar een drupje kleurvloeistof op hun kleding morste! Uit de belichting van de achtergronden van Holi moeten bovenstaande feestuitingen helaas als excessen beschouwd worden, waar krachtig tegen opgetreden dient te worden.

Voorgangers en andere leidinggevendenden (zoals leerkrachten op scholen waar Holi wordt gevierd) moeten de feestvierenden goed instrueren en erop toezien dat "spelen met Phagua" niet ontaardt in een smeerlapperij van de eerste orde. Het is om deze excessen dat sommige niet-Hindu's dit feest liever niet willen meevieren. Ze zijn (vaak terecht) bang dat ze te ruw worden aangepakt of dat zij ernstig vervuild zullen worden. Aan de andere kant moet men op zo een dag wel tegen een stootje kunnen.

Bhakta Prahlad

Eens kwamen de vier oudste zonen van Heer Brahma (de Schepper), de Kumara's, aan de poorten van Vaikuntha, de transcendentale wereld. Bij de ingang stonden twee poortwachters: Jaya en Vijaya. Aangezien de poortwachters de Kumara's niet kenden, weigerden zij hen de toegang tot Vaikuntha.

Door deze overtreding werden Jaya en Vijaya vervloekt om driemaal geboren te worden in de materiële wereld en dat als vijanden van Heer Vishnu. Zij zouden drie keer door de Heer zelf gedood moeten worden. Dan pas zouden zij verlost zijn en terug mogen keren naar Vaikuntha. De eerste keer werden zij geboren als Hiranyaksha en Hiranyakashipu. Deze twee broers teisterden iedereen die op hun pad kwam.

In zijn Varaha-incarnatie doodde heer Vishnu Hiranyaksha. Hiranyakashipu was furieus en zwoer de dood van zijn broer te wreken. Hij besloot zware boetedoeningen te ondergaan om zodoende de machtigste man in het universum te worden en daarmee Heer Vishnu en de Devta's te vernietigen. Teneinde de staat van onsterfelijkheid te bereiken, onderwierp hij zich aan extreme zelfkastijding. Zo stond hij 125 jaar lang op de toppen van zijn tenen, met zijn armen ten hemel gestrekt. Hiermee trok hij de aandacht van Heer Brahma. Vergezeld door grote wijzen en de Devta's ging Heer Brahma naar de plaats waar Hiranyakashipu boetedoeningen deed. Heer Brahma begreep dat hij een speciale gunst wilde verkrijgen. "Wel, zeg mij welke zegening je van Mij verlangt. Je hebt jezelf zoveel ontzegd, dat Ik Mij geroepen voel je hiervoor te belonen", zei Heer Brahma. Hiranyakashipu uitte hierop de wens dat hij onsterfelijk wilde worden. Heer Brahma lachte: "Mijn beste Hiranyakashipu, van al hetgeen je wensen mag, kan Ik juist die wens niet in vervulling doen gaan. Iedere andere wens zal Ik echter gaarne vervullen." "Schenk mij dan de zegening dat geen enkel levend wezen, door U geschapen, in het universum, mij kan doden, dat ik nooit zal sterven gedurende de dag, noch gedurende de nacht, noch ter land, ter zee of in de lucht, noch door het toedoen van enig wapen, noch binnenshuis, noch buitenshuis", zei Hiranyakashipu. Heer Brahma stemde toe en Hiranyakashipu waande zich nu toch onsterfelijk.

Toen Hiranyakashipu vertrok om zijn boetedoeningen te verrichten, was zijn vrouw, Kayadu, zwanger. De grote heilige, Narad Muni, had haar meegenomen naar zijn ashram. In zijn ashram onderwees Naradji Kayadu dagelijks de heerlijkheden van Heer Vishnu uit het Shrimad Bhagavatam. Ook het kind in haar buik hoorde deze wondermooie en wijze lessen om deze vervolgens nooit meer te vergeten. Uit het verhaal kunnen we vernemen dat deze jongen, Prahlad, elke gelegenheid benutte om God te aanbidden. Hij beschikte al op zeer jonge leeftijd over bijzonder veel geestelijke kracht en wijsheid, dankzij de lessen die hij al in zijn moeders schoot verkregen had. Pas nadat Hiranyakashipu zijn zegening van Heer Brahma had ontvangen, keerde hij terug naar zijn hoofdstad en kreeg hij voor het eerst zijn zoon, Prahlad, te zien.

Hiranyakashipu was de dood van zijn broer niet vergeten. Hij beschouwde Heer Vishnu als zijn aartsvijand. Met zijn nieuwe macht, onderwierp hij het hele universum aan zijn heerschappij en nam de troon van Indra Dev, op de hemelse planeten, in. Hij riep zichzelf uit tot God, omdat hij zichzelf onsterfelijk waande en uitermate machtig was. Iedereen mocht alleen hem vereren. Toegewijden van Heer Vishnu werden vervolgd, gekweld en gemarteld. Aan de tirannie van Hiranyakashipu leek geen eind te komen...

Ondertussen had hij Prahlad naar school gestuurd om onderwezen te worden in de demonische levenswijze. Toen Hiranyakashipu echter vernam dat uitgerekend zijn eigen zoon op school over Heer Vishnu predikte, ontstak hij in grote woede. Hij verbood Prahlad ten strengste om over Heer Vishnu te spreken.

Prahlad was echter absoluut niet onder de indruk van zijn vaders dreigementen. Hij was een zuivere toegewijde en liet zich op geen enkele wijze bij het ten uitvoer brengen van zijn levensmissie - het verspreiden van Gods woord - belemmeren. Dit leidde tot een onherstelbare breuk met zijn vader, die nu alles in het werk stelde om zijn zoon van het leven te beroven.

Hiranyakashipu riep zijn lijfwachten bij zich en zei: “Deze jongen heeft zijn eigen familie opgegeven en dient onze grootste vijand, Vishnu. Hij is niet te vertrouwen, dood hem!” Aldus, door hun koning bevolen, begonnen de lijfwachten op Prahlad in te hakken en hem te steken met hun wapens. Maar doordat Prahlad volledig opging in zijn devotie meditatie op Heer Vishnu, konden de wapens hem op geen enkele manier deren. Tot het uiterste getergd, probeerde Hiranyakashipu van alles om Prahlad te doden.

Hij wierp zijn zoon van een rots in een diepe afgrond, maar de jongen bleef ongedeerd. Vervolgens liet hij de giftigste slangen aandragen, maar als zij op Prahlad werden losgelaten, bleken zij ongevaarlijk. Hij liet wilde olifanten opdraven om Prahlad te laten vertrappen, mengde vergif door zijn eten, maar telkens opnieuw werd Prahlad op wonderbaarlijke wijze door de tussenkomst van Vishnu, zijn geliefde Heer, aan wie hij zich zo volledig overgegeven had, van de dood gered.

Ten einde raad, riep Hiranyakashipu de hulp in van zijn zuster, Holika. “Holika, jij bezit bijzondere krachten. Jij moet met Prahlad op een brandstapel gaan zitten. Door jouw toverkracht zullen de vlammen je niet deren en zal alleen hij verbranden.” Dit leek Holika een goed plan. Zijn dienaren bouwden een grote brandstapel waarop Holika, met Prahlad op haar schoot, plaatsnam. Ze staken de brandstapel aan en in een mum van tijd stond hij in lichterlaaie. Na enige tijd begon het vuur te doven. Van Holika was niet veel meer over dan een hoopje as, maar Prahlad kwam springlevend uit het vuur!

Verbijsterd schreeuwde Hiranyakashipu: “Alle heersers van het universum beven voor mijn macht! Waar haal jij de kracht vandaan om mij niet te gehoorzamen?” “Oh, vader,” antwoordde Prahlad, “de bron van mijn kracht is dezelfde als die van u en alle andere levende wezens, de Allerhoogste Heer Vishnu! Aanbidt Hem, vader.” Nu verloor Hiranyakashipu zijn laatste restje zelfbeheersing. “God?!! Waar is die God van jou?!” “Mijn God is overal aanwezig”, zei Prahlad. “Overal?” Hiranyakashipu trok zijn zwaard. “Zit hij ook in deze pilaar?” “Zeker”, antwoordde Prahlad rustig. “Ik zal je eigenhandig onthoofden en ik wil zien hoe jouw dierbare God jou zal beschermen!” Hierop sloeg de machtige demoon met een enkele houw van zijn zwaard de pilaar aan diggelen... Op dat moment klonk er een enorm gedonder dat in alle

hoeken van het universum te horen was. In een oogverblindend licht stond daar de Heer in zijn Narasingha (half mens, half leeuw) gedaante. De Heer had deze gedaante aangenomen, omdat Hij zo noch de vorm had van een God en noch die van een mens of dier. Heer Narasingha droeg Hiranyakashipu naar de drempel van de paleiszaal. Daar trok de Heer hem op zijn schoot en met zijn nagels doodde Hij de slechte demoon.

Zo kwam er een eind aan de gruweldaden van Hiranyakashipu, die dacht onsterfelijk te zijn geworden door de zegen van Heer Brahma. Hij werd niet overdag of 's nachts gedood, maar precies tijdens zonsondergang, in de schemering. Hij werd niet ter land, ter zee of in de lucht gedood, maar op de schoot van de Allerhoogste Heer. Hij werd niet door enig wapen gedood, maar door de nagels van de Heer. Niet binnens- of buitenshuis, maar op de drempel van de paleiszaal, kwam hij aan zijn einde. Zo werd geen enkele belofte van Heer Brahma gebroken.

Heer Narasingha zegende Prahlad. Na de overlijdensrituelen van zijn vader te hebben voltooid, plaatsten de heiligen Prahlad op de troon. Terwijl hij voortdurend op de Heer mediteerde, regeerde hij wijs.

De kleine Prahlad onderwijst

Prahlad werd als kleine jongen in hun asram onderwezen door Shanda en Amarka, de twee zoons van Shukracharya. Daar kreeg hij les over de drie vormen van materiële vooruitgang: aardse religie, economische ontwikkeling en bevrediging van de zintuigen.

Prahlad, die een devoot van Vishnu Bhagvaan was, hield niet van deze lessen aangezien deze gebaseerd waren op de dualiteiten van wereldse zaken, die mensen op een materialistische manier betreft in zaken als leven, dood, ouderdom en ziektes.

Wanneer zijn leraren Shanda en Amarka naar huis gingen om zich te richten op hun huishouden, instrueerde Prahlad, die een devoot was van Vishnu Bhagvaan, zijn medeleerlingen over de zinloosheid van een materialistisch leven:

"Iemand die over voldoende intelligentie beschikt moet van jongs af aan zich bezighouden met devotie voor Bhagvaan en alle andere zaken opgeven. Het menselijk lichaam wordt zeer zelden bereikt en ook al is het slechts tijdelijk, het is toch zinvol omdat men in menselijke vorm zich bezig kan houden met devotie voor Bhagvaan. Zelfs een schrijntje van oprechte devotie kan iemand complete perfectie schenken. Het leven in menselijke vorm stelt men in staat om terug te keren naar Bhagvaan. Geluk, dat ervaren wordt in relatie tot de bevrediging van de zintuigen, kan verkregen worden in iedere levensvorm en komt, afhankelijk van iemands karma, net als problemen, vanzelf.

Iemand die zijn zintuigen niet beheerst, zal de helft van zijn levensjaren alleen al verspillen aan slapen. Voor een klein kind gaan 10 jaren voorbij, waarin het in verwondering leeft. Vervolgens gaan nog eens 10 jaar voorbij waarin men zich bezighoudt met sporten en spelen. Op deze manier worden 20 jaren verspild. Op dezelfde manier gaan er 20 jaren voorbij, wanneer men oud en invalide is en niet eens materiële activiteiten kan ontplooiën.

Een volwassene die steeds meer gehecht raakt aan het gezinsleven wegens onstilbare vleselijke verlangens en sterke illusies zal de resterende jaren eveneens verspillen, omdat hij zich gedurende die levensfase niet richt op devotie aan Bhagvaan. Zo'n persoon is als een zijderups, die een cocon spint en zichzelf zo gevangen houdt. Men raakt gebonden aan materiële toestanden en het vergaren van rijkdom, alleen maar voor de bevrediging van de twee belangrijkste zintuigen, de geslachtsdelen en de tong.

Zo'n persoon ziet niet in dat het doel van het menselijk leven, een leven dat geschikt is om de Absolute Waarheid te realiseren, onbewust verspild wordt. Aan de andere kant draagt zo'n persoon er wel alle zorg voor dat geen enkele cent zomaar verspild wordt door slecht beheer ervan. Geld is zoeter dan honing. Dieven, soldaten en handelaren proberen geld te vergaren, zelfs door hun leven op het spel te zetten.

Het is zeker dat niemand, die geen kennis heeft van de Ultieme Persoonlijkheid Gods, zich heeft kunnen verlossen van de materiële slaafsheid in welke tijd of land dan ook. Aan de andere kant is het een feit dat iemand die Bhagvaan niet kent, gebonden is aan de materiële wetten.

De Ultieme Persoonlijkheid Gods, Narayan, is de oorspronkelijke Superziel, de vader van alle levende wezens. Om die reden is er geen enkel obstakel om Hem gunstig te stemmen of Hem onder welke omstandigheden dan ook te vereren, of men nu een kind is, of een oude man. De relatie tussen de levende wezens en de Ultieme Persoonlijkheid Gods is altijd een feit en om deze reden is het niet moeilijk om Bhagvaan tevreden te stellen."

Al zijn medeleerlingen stelden de instructies van Prahlad zeer op prijs en namen ze zeer serieus. Ze verwierpen de materialistische lessen van hun instructeurs Shanda en Amarka en door hun omgang met Prahlad groeiden ze spiritueel.

Prahlands vader, die Vishnu Bhagvaan als zijn persoonlijke vijand zag, was hier niet van gediend. "Mijn zoon Prahlad, jij deugniet, jij weet dat wanneer ik boos ben alle planeten van de drie werelden in angst beven samen met hun heersers. Door wiens macht kom het dat een deugniet als jij zo brutaal is geworden, dat je onbevungen lijkt door angst en mijn macht om over jou te heersen overtreedt?" Vroeg hij eens aan zijn zoon. Prahlad antwoordde hierop: "Mijn geliefde koning, de bron van mijn kracht, waar u naar vraagt, is dezelfde bron als die van u. De oorspronkelijke bron van iedere vorm van kracht is dezelfde. Hij is niet alleen uw kracht of die van mij, Hij is de enige kracht voor iedereen. Zonder Hem, kan niemand aan kracht komen. Of het beweegt of bewegingsloos is, superieur of inferieur, iedereen, inclusief Brahma Bhagvaan wordt beheerst door de kracht van de Ultieme Persoonlijkheid Gods."

De standvastige devotie voor Vishnu Bhagvaan van Prahlad maakte Hiranyakashipu woedend. Meerdere malen heeft hij getracht om Prahlad te laten doden, maar iedere keer bleef Prahlad ongeschonden door zijn devotie aan Vishnu Bhagvaan.

Bij één van de pogingen om Prahlad om te brengen, riep Hiranyakashipu de hulp van zijn zus Holika in, die de speciale gave had dat het vuur haar niet kon deren. Zij zou samen met de kleine Prahlad op haar schoot in een groot vuur zitten in de hoop dat dit Prahlad zou doden. Het omgekeerde gebeurde echter. Omdat Prahlad zijn toevlucht zocht bij Vishnu Bhagvaan verbrande Holika en bleef hijzelf ongeschonden.

De verhalen over Prahlad zijn prachtig. Niet alleen laten ze zien dat wanneer je devotie hebt voor Bhagvaan en toevlucht in Hem zoekt dat je beschermt bent tegen het kwaad, maar ook kunnen we veel leren over zijn houding en van de lessen die hij aan zijn leeftijdgenoten gaf. Deze zijn onder meer te vinden in de Vishnu Puran, canto 1, hoofdstukken 16 t/m 20 en de Shrimad Bhagavatam canto 7, hoofdstuk 5 t/m 8.

Vooraf in deze tijd, waarin we duidelijk zien dat de politiek en het dagelijks leven wordt beheerst door materiële vooruitgang, kunnen we terugvallen op de lessen van Prahlad. "In deze oceaan van de wereld, de zee van verdriet, is Vishnu Bhagvaan je enige hoop."

Beproevingen van een Bhakt

Zoals de meeste van onze ouders het liefst zien dat we dokter, advocaat of ingenieur worden zodat we verzekerd zijn van een geweldige baan en een geweldig inkomen, zo wilde koning Hiranyakashipu dat Prahlad een zodanige opleiding volgde dat hij een waardig opvolger van hem zou zijn.

Prahlad voelde zich echter aangetrokken tot Bhakti voor Vishnu Bhagvaan en was niet geïnteresseerd in de Asur mentaliteit, namelijk hoe je zoveel mogelijk materialistisch voordeel kunt halen. Wanneer zijn vader hem liefdevol op zijn schoot liet zitten en naar zijn favoriete vakken vroeg, vertelde Prahlad dan ook vol enthousiasme over Bhakti voor Vishnu Bhagvaan. Dit was een grote teleurstelling voor koning Hiranyakashipu en het maakte hem dan ook woedend. Hij verhoogde de druk op Prahlad om zich te focussen op de opleiding die hij voor hem had uitgestippeld. Toen de koning merkte dat niets Prahlad kon doen veranderen, was de maat voor hem vol. Omdat hij Vishnu Bhagvaan als een persoonlijke vijand beschouwde en niet tolereerde dat wie dan ook hoger werd beschouwd dan hem, gaf hij meerdere malen opdracht zijn zoon te doden. Maar door zijn Bhakti had Prahlad een hele sterke band met Vishnu Bhagvan en kon hij de zware tijden verdragen en werd hij iedere keer van de dood gered. Als Dharmisch persoon bleef Prahlad ondanks dit alles een liefdevolle zoon en was hij altijd respectvol tegenover zijn vader.

Onze ouders zullen niet zo ver gaan als koning Hiranyakashipu, maar wanneer wij Dharm een hogere prioriteit geven dan materialistisch gewin of onze opleiding die als doel heeft materialistisch er op vooruit te gaan, stuit dat vaak tegen een muur van onbegrip bij onze ouders. Vaak zullen we door hun tegengewerkt worden. Niet omdat ze niet van ons houden, maar simpelweg omdat zij de wereld anders zien en aan andere dingen belang hechten.

Iemand die Dharm volgt begrijpt dat materialistisch voordeel geen centrale plaats in ons leven hoort te hebben. En net als Prahlad dienen we standvastig te zijn in onze inzet voor Dharm en Bhakti voor Bhagvaan. Wanneer we Bhakti hebben, zal Bhagvaan altijd dichtbij ons zijn en altijd zorgen dat we krijgen wat we nodig hebben. We zullen gelukkig zijn, in welke omstandigheden we ons ook bevinden, in tegenstelling tot de korte momenten van geluk die we normaal gesproken vinden. Wanneer we de Vishnu Purana of de Shrimad Bhagavatam lezen, zien we hoe Prahlad tijdens zijn beproevingen één is met Bhagvaan en hoe hem dat in die uiterst zware tijden geluk en kracht geeft.

Wanneer je eenmaal hebt gekozen om Dharm te volgen, wees dan ook standvastig er in. Het is zo goed als zeker dat we tegenslagen daarin zullen krijgen en dat we tegengewerkt gaan worden. Op zulke momenten kunnen we een voorbeeld nemen aan Prahlad en inspiratie vinden om zo door deze moeilijke periodes te komen.